

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce Ing. M.Š., zastoupen Mgr. Janem Pechmanem, advokátem, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 1272/21, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2012, čj. DSH/6805/12,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru dopravy, ze dne 23.3.2012, č.j. OD/6377/12 KUH, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně nevypořádalo s argumentací žalobce, zejména ohledně tvrzení, že žalobce nebyl řádně předvolán k jednání. Předvolání „v týdnu od pondělí 19.3.2012 do pátku 23.3.2012“ z důvodu své neurčitosti nesplňuje podle žalobce základní požadavky platnosti právního úkonu, a proto s tím nemohou být spojeny důsledky předvídané § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle názoru žalobce není možné předvolání na v jednotlivých intervalech týden trvající ústní jednání. Dále žalovaný podle žalobce rovněž nesprávně posoudil, zda se

žalobce z nařízeného jednání řádně omluvil. Žalobce poukázal například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2009 čj. 7As 9/2009-66, podle něhož řádná omluva z jednání nemusí být učiněna předem. Podle tohoto rozhodnutí „ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a § 59 správního řádu č. 500/2004 Sb., o „bezodkladné omluvě s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit nutnost vždy se omluvit předem před očekávanou událostí“. Žalobce poukázal na skutečnost, že v případě zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla omluva zaslána až 6 dní po konání ústního jednání za naprosto stejných skutkových okolností, tj. podezřelý zaslal svoji omluvu po skončení pracovní neschopnosti. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že mu pracovní neschopnost umožňovala konat vycházky od 10-ti do 12-ti hodin a od 14-ti do 16-ti hodin. Tato skutečnost podle žalobce neznamená, že by měl žalobce tyto vycházky povinnost konat, jedná se pouze o možnost je využít, a proto nelze akceptovat, že povinností nemocného je těchto vycházet využít a jít na poštu nebo do internetové kavárny. Žalobce má rovněž za to, že odmítnutí omluvy z důvodu její e-mailové formy by bylo přepjatým formalismem. Zákon o přestupcích podle žalobce nevyžaduje omluvu v písemné formě. Dále žalobce uvedl, že i správní trestání je ovládáno stejnými zásadami jako řízení trestní včetně zásady in dubio pro reo a poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008 čj. 1As 27/2008-67. Žalobce připustil, že otázka řádné omluvy je otázkou správního uvážení s tím, že toto není bezbřehé a musí respektovat limity vytčené judikaturou. Žalobce rovněž namítal nesplnění materiálního znaku přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009 čj. 5As 104/2008-45, s tím, že ne každé překročení povolené rychlosti znamená automaticky naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absenteje jakákoliv úvaha o naplnění tohoto znaku přestupku a že správní orgán se nebezpečností jednání žalobce částečně zabýval pouze při stanovení výše sankce, nikoliv při hodnocení otázky viny. Na této skutečnosti podle žalobce nemůže nic změnit ani uvedení konkrétního tvrzeného překročení rychlosti.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a ve svém vyjádření dále odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce byl k jednání řádně předvolán, jednoznačně srozuměn o alternativních termínech jeho konání i o skutečnosti, kdy nejdéle se bude jednání konat. Požadavek určitosti tak podle žalovaného u tohoto úkonu byl splněn a žalovaný měl za to, že plně vyhovuje § 59 správního řádu stanovujícího náležitosti předvolání i ohledně toho, kdy se má předvolání dostavit. Žalovaný měl dále za to, že pokud nebylo žalobci z obsahu předvolání cokoliv jasné, mohl vznést telefonický či písemný dotaz, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012 čj. 7As 4/2012-32, kde podle žalovaného byla řešena obdobná situace a Nejvyšší správní soud označil takové předvolání za řádné. Žalovaný dále nesouhlasil s odkazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ohledně otázky řádnosti omluvy s tím, že žalobcem zmíněný rozsudek se nezabývá obdobnou situací. V souzeném případě totiž podle žalovaného zaslal stěžovatel pracovní neschopnost první pracovní den po jejím ukončení, tedy prokazatelně první den, kdy tak učinit mohl, když tvrdil, že neměl v místě bydliště technické prostředky pro to, aby mohl omluvu učinit. Žalobce však omluvu nezaslal první den, kdy tak učinit mohl s tím, že podle žalovaného tímto prvním prokazatelným dnem byl den 21.3.2012, od něhož měl žalobce předepsané lékařem vycházky. Pokud lékař hodnotil zdravotní stav žalobce tak, že je schopen vycházek, je podle žalovaného evidentní, že žalobce nemusel dodržovat nepřerušovaný klid na lůžku a vycházek mohl

využít. V takové situaci nelze přisvědčit argumentaci, že nemohl omluvu učinit dříve. Žalovaný má názor, že žalobce byl povinen v takovém případě vycházky za účelem omluvy využít. Přesto žalobce svoji omluvu zaslal e-mailem až 27.3.2012 s odstupem 6-ti dnů od povolení vycházek a čtyři dny po termínu posledního jednání. Omluvu tak podle žalovaného mohl žalobce učinit ještě před termínem, o kterém věděl, že se jistě konat bude. Žalovaný poukázal na skutečnost, že se jednalo již o třetí omluvu z důvodu nemoci, a proto v souladu s ustálenou judikaturou je třeba klást na omluvy vyšší požadavky. V případě žalobce se podle žalovaného také jednalo již o druhou omluvu nesplňující předepsanou formu. Přestože v souvislosti s první omluvou učiněnou e-mailem byl žalobce upozorněn, jak má být omluva učiněna, rezignoval na to i v dalším případě a dotčenou omluvu písemně doplnil až společně s odvoláním, tedy více jak 15 dnů po uplynutí 5-ti denní lhůty stanovené v § 37 odst. 1 správního řádu k doplnění „nouzového“ podání. Žalovaný tak měl za to, že na místě nebylo uplatnění zásady in dubio pro reo, když žádné pochybnosti nevznikly. Podle žalovaného se žalobce neomluvil bezodkladně ani v předepsané formě. K otázce materiálního znaku žalovaný uvedl, že je třeba tuto otázku hodnotit sice vždy, avšak na základě konkrétních skutkových okolností. Ze žalobcem zmíněného rozsudku „lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku došlo vždy. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplňují formální znaky skutkové podstaty, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku.“ Podle žalovaného v daném případě k jednání žalobce nepřistoupila žádná další okolnost snižující nebezpečnost jeho jednání. Ani žalobce sám neuvádí, z jakého důvodu by neměl být materiální znak přestupku naplněn. Správní orgán prvního stupně se podle žalovaného tedy výslovně k naplnění materiálního znaku nevyslovil, neboť zde nebyly žádné další okolnosti, které by bylo možné hodnotit, a proto objektivně zkonstatoval, že žalobce překročil dovolenou rychlost v obci o 25 km/hod. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu podle žalovaného typově dopadá na případy překročení nejvyšší dovolené rychlosti o marginální hodnotu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.1.2012 čj. 5As 106/2011-77, podle něhož „stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 19 km/hod., tedy ve výši blízké se horní hranici rychlosti, která je pro danou skutkovou podstatu vymezena zákonem. Tím stěžovatel naplnil jak formální (překročení rychlosti o méně než 20 km/hod.), tak materiální (ohrozil zájem společnosti – bezpečnost provozu) znaky přestupku. Formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální“.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 25.8.2011, podle něhož v 7:55 hod byla žalobci při řízení motorového vozidla RZ ... naměřena v obci Hadačka na silnici I/27 radarem rychlost 78 km/hod. Oznámení o přestupku žalobce podepsal, ale písemně se nevyjádřil. Z úředního záznamu sepsaného téhož dne nstržm. O.V. dále vyplývá, že řidič s přestupkem souhlasil, avšak po uložení blokové pokuty 2.000,-Kč si věc rozmyslel, dál s přestupkem nesouhlasil a žádal oznámení. Také je součástí správního spisu záznam pořízený radarem, včetně jeho ověřovacího listu.

Příkazem Městského úřadu Kralovice ze dne 24.11.2011 byl žalobce uznán vinným

z přestupku, proti čemuž podal odpor. K ústnímu jednání byl žalobce předvolán na 24.1.2012 v 9:00 hod, avšak téhož dne v 0:30 hod zaslal e-mail s omluvou z účasti na jednání ze zdravotních důvodů, k čemuž přikládal poukaz k vyšetření téhož dne. V dalším předvolání na 21.2.2012 byl žalobce dále poučen o tom, že při jednání mu bude umožněno nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu s tím, že pokud této možnosti nevyužije, bude bez dalšího ve věci vydáno rozhodnutí. Dále v předvolání správní orgán prvního stupně uvedl, že bude na žalobci požadováno písemné doložení omluvy z jednání nařízeného na 24.1.2012, jelikož omluva z jednání nebyla v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Dále správní orgán žalobce upozornil, že další případná omluva z důležitého důvodu, nebude-li včasná, písemná a řádně doložená, povede k projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. E-mailem ze dne 20.2.2012 žalobce se omluvil z účasti na jednání následujícího dne s tím, že byl na kontrole po týdenní neschopnosti způsobené úrazem hlavy a komplikace mu neumožní následující den se dostavit. V příloze e-mailu zaslal žalobce kopii neschopenky, z níž vyplývá, že žalobce byl práce neschopen od 13.2.2012. Správní orgán prvního stupně po zjištění u ošetřujícího lékaře, že pracovní neschopnost žalobce byla ukončena dne 4.3., znovu předvolal žalobce k jednání tak, aby se žalobce dostavil „v týdnu od pondělí 19.3.2012 do pátku 23.3.2012 v době – dopoledne od 9:30 hod do 11 hod, nebo odpoledne od 13 hod do 15:30 hod, v pátek 23.3.2012 pouze do 10 hod“ s tím, že nebude-li případná další omluva z důležitého důvodu včasná, písemná a v souladu s § 37 zákona č. 500/2004 Sb., bude přestupek projednán v nepřítomnosti obviněného 23.3.2012 v 10:00 hod.“ Dále byl žalobce znovu poučen o tom, že při ústním jednání mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu. Z protokolu o jednání konaného dne 23.3.2012 v 10:00 hod. u správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žalobce se nedostavil bez uvedení důvodu. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným výše popsáním přestupkem, což měl za prokázané oznámením o přestupku, záznamem pořízeným záznamovým zařízením radaru RAMER 7 CCD. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že o listinných podkladech nebylo pochybnosti, a proto hodnotil spisový materiál zpracovaný orgány PČR jako věrohodný, a že je z pořízené dokumentace zřejmé, že změřené vozidlo jelo v obci rychlostí 78 km/hod (při zvážení možné odchylky 75 km/hod) a že vozidlo řídil žalobce. Správní orgán prvního stupně měl tak za prokázané, že žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

Dne 28.3.2012 došla správnímu orgánu prvního stupně e-mailová omluva žalobce s odůvodněním, že je stále v pracovní neschopnosti a zdravotní stav mu neumožňuje zúčastnit se jednání a žádal o jeho přesunutí. K tomu žalobce přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 21.3.2012, kde jsou uvedeny vycházky od 10 do 12 a od 14 do 16 hodin. Tuto omluvu pak písemně předložil spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že ústní jednání v nepřítomnosti žalobce se konalo 23.3.2012 od 10 hod, o čemž svědčí protokol o ústním jednání. Podle žalovaného řádně doručenou písemností byl žalobce předvolán k jednání a zároveň byl vyrozuměn o tom, že pokud se bez včasné a písemné omluvy z důležitého důvodu nedostaví, bude přestupek projednán dne 23.3.2012 v 10:00 hodin. Žalobci bylo toto předvolání

doručeno 9.3.2012, a tudíž námitka spočívající v tvrzeném neurčitým úkonu je podle žalovaného lichá, neboť žalobce byl jednoznačně srozuměn s tím, kdy nejdéle se ústní jednání bude konat. Dále žalovaný poukázal na to, že posouzení, zda se jedná v konkrétním případě o náležitou omluvu, spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Žalovaný nijak nezpochybnul důvod omluvy žalobce, který byl v týdnu od 19.3.2012 do 23.3.2012 stížen zdravotními problémy a pro ně uznán práce neschopným. Vzhledem k tomu, že žalobce navštívil lékaře první den termínu ústního jednání, nemohl objektivně svoji omluvu doložit před tímto prvním termínem. Žalovaný souhlasil s tím, že za určitých objektivních okolností nemůže být omluva učiněna před samotným jednáním, když ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a § 59 správního řádu o „bezodkladné omluvě s uvedením důvodu“. Náležitou či bezodkladnou omluvou je podle žalovaného i omluva učiněna s určitým odstupem času po události, která měla nastat. Omluva žalobce však podle žalovaného nesplňuje podmínku omluvy včasné (bezodkladné), neboť byla učiněna až 27.3.2012, tedy čtyři dny po posledním termínu jednání, přestože ji mohl objektivně učinit dříve. Za podstatnou žalovaný považoval okolnost, že žalobci byly lékařem předepsány vycházky od 21.3.2012 od 10 do 12 hod a od 14 do 16 hodin. Podle žalovaného tak žalobce mohl minimálně ode dne předepsaných vycházek podat v jejich rámci omluvu k poštovní přepravě nebo ji učinit e-mailem např. v internetové kavárně či telefonem, když na předvolání byl uveden telefonní kontakt. Taková omluva by podle žalovaného splňovala atribut omluvy bezodkladné (včasné). Žalobce na toto podle žalovaného rezignoval a učinil omluvu až s odstupem 6 dnů, kdy ji objektivně učinit mohl, proto nelze na omluvu pohlížet jako na bezodkladnou. Omluva podle žalovaného nebyla ani náležitá, když ji učinil žalobce e-mailovou formou bez elektronického podpisu, aniž by ji do 5 dnů doplnil písemně, jak byl poučen již v souvislosti s omluvou ze dne 20.2.2012. K námitce žalobce, že zákon o přestupcích nevyžaduje písemnou formu omluvy, žalovaný uvedl, že omluva je ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu podáním, které je možno učinit písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu podle žalovaného stanoví podmínku podání ve formě učiněné žalobcem písemně doplnit do 5 dnů. Tedy za podmínky, že je podání do 5 dnů potvrzeno, případně doplněno o zaručený elektronický podpis, lze podání učinit pomocí jiných technických prostředků včetně veřejné datové sítě. Žalobce svoji omluvu písemně doplnil až současně s odvoláním, tedy více jak 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené správním řádem. Omluva žalobce však nebyla podle žalovaného odmítnuta jen pro její formu, ale zejména proto, že nebyla učiněna včas (bezodkladně), když žalobce na svoji povinnost rezignoval minimálně od 21.3.2012, který byl prvním dnem povolených vycházek. Žalovaný poukázal dále na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu důvod omluvy akceptovaný jako dostatečný u první omluvy, nemusí být dostatečným i při omluvách dalších. V dané věci se jednalo o celkem třetí omluvu pro nemoc, proto je v souladu s judikaturou podle žalovaného nutné klást na další omluvy vyšší nároky, aby bylo možno věc projednat i za situace, kdy se obviněný případně svými omluvami jednání vyhýbá a jeho spolupráce v řízení vzhledem ke zjištěnému stavu věci, o němž nejsou pochybnosti, není zapotřebí. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného vyšel žalobci vstříc a akceptoval jeho omluvu z jednání na 21.2.2012, přestože nebyla ani řádná (e-mailem), ani včasná, když žalobce byl stížen nemocí od 13.2.2012, přesto omluvu učinil až 20.2.2012. Správní orgán prvního stupně žalobce e-mailem vyrozuměl o tom, že omluva nebyla řádná a jak ji má doplnit, přesto to žalobce neučinil a spoléhal na to, že i v dalším případě správní orgán prvního stupně

bude tento postup akceptovat. Není na místě uplatnění zásady *in dubio pro reo*, neboť podle žalovaného pochybnosti, jež by bylo třeba vykládat ve prospěch žalobce, nevznikly. K otázce materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že žalobce projížděl rychlostí 75 km/hod měřeným úsekem, kde je dovolená rychlost 50 km/hod. Ačkoliv správní orgán prvního stupně výslovně neuváděl, zda došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, je podle žalovaného zřejmé, že se touto skutečností zabýval v rámci úvahy, že odvolatel překročil rychlost jízdy nejméně o 25 km/hod. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti snižující nebezpečnost jednání, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupku. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu podle žalovaného typově dopadá na případy překročení nejvyšší dovolené rychlosti o marginální hodnotu (v řešeném případě konkrétně o 2 km/hod). Žalovaný si byl vědom, že ne každé překročení dovolené rychlosti automaticky znamená naplnění materiálního znaku přestupku, nicméně v případě masivního překročení rychlosti, jako tomu bylo v případě žalobce, není podle žalovaného o naplnění materiálního znaku pochyb.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Soud především konstatuje, že žalobní námitky se obsahově shodují s odvoláním, a tudíž k nim zaujal stanovisko také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud má za to, že závěry žalovaného jsou dostatečně podrobné, srozumitelné, logické a přezkoumatelné. Velmi podrobně, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí, se žalovaný vyslovil zejména k otázce omluv žalobce z jednání z hlediska požadavků na včasnost a formu i k určitosti předvolání na více termínů současně.

Soud rovněž, stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ze dne 8.8.2012 čj. 7 As 4/2012-22, (jenž je dostupný na www.nssoud.cz stejně jako ostatní v tomto rozhodnutí zmíněné rozsudky NSS), který skutečně řešil obdobnou situaci. V případě projednávaném před NSS byl přezkoumáván rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.10.2011, č. j. 17 A 30/2011 - 36, podle něhož „pro stanovení dalších termínů ústního jednání zvolil městský úřad poněkud nestandardní způsob, když určil celkem čtyři konkrétní dny (18.10., 20.10., 25.10. a 27.10.2010) a pro začátek jednání stanovil půlhodinové rozmezí (v době od 14:00 h do 15:30 h) s tím, že volbu skutečného termínu provedení ústního jednání fakticky ponechal na stěžovateli, nelze stěžovatelem problematizovanému termínu 27.10.2010 od 15:30 h z hlediska konkrétnosti opodstatněně nic vytknout. V předvolání doručenému zástupci stěžovatele dne 7.10.2010 bylo výslovně sděleno, že nedostaví-li se „bez řádné omluvy a uvedení důvodů... v žádném z uvedených termínů jednání, bude ústní jednání konáno... ve středu dne 27.10.2010 od 15:30 hod. Nevyužil-li stěžovatel právo zvolit si některý ze čtyř termínů, nemohl městský úřad porušit jeho právo na řádné projednání věci tím, že konal ústní jednání dne 27.10.2010 od 15:30 h v jeho nepřítomnosti. Tento termín jako nejzazší, konkrétní a pevně stanovený byl stěžovateli, resp. jeho zástupci, výslovně a s dostatečným předstihem sdělen, předvolání obsahovalo náležitosti stanovené v ust. § 59 věta třetí zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), stejně jako poučení o následcích pro případ, že se stěžovatel nedostaví. K porušení procesních ustanovení tudíž nedošlo.“

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl s tím, že zdůraznil, že se jednalo o již několikáté předvolání k jednání, a dále měl za to, že „byly z takto formulovaného předvolání zřejmé jak termíny, kdy se stěžovatel a jeho právní zástupce mohli dostavit k ústnímu jednání, tak i nejzazší termín, kdy bude konáno ústní jednání i v jeho nepřítomnosti. Toto předvolání bylo zástupci stěžovatele řádně doručeno dne 7.10.2010, tj. s dostatečným časovým předstihem, a pokud měl jakékoliv pochybnosti o jeho obsahu, pak mu nic nebránilo učinit dotaz na městský úřad za účelem jejich odstranění. Zástupce však na předvolání nijak nereagoval a v žádném z navržených termínů se ani on, ani stěžovatel k ústnímu jednání nedostavili. Za této situace byl městský úřad oprávněn věc projednat i v nepřítomnosti stěžovatele, protože ač byl řádně předvolán, k projednání věci se bez náležité omluvy nedostavil (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005 č. j. 2 Afs 202/2004 - 43, v němž byl vysloven názor, že nelze přijmout formalistický přístup účastníků konkrétního řízení, dosahující svou intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánu ochrany práva. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že tato stížní námitka není opodstatněná.“

Krajský soud vycházel v dané věci z výše cit. závěrů jak zdejšího, tak i Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že námitka neurčitosti předvolání k jednání není důvodná. I v tomto případě jsou v předvolání přesně uvedeny alternativní termíny, kdy se žalobce mohl k jednání ve věci jeho přestupku dostavit, i s poučením, kdy nejpozději bude se jednání konat. Předvolání podle názoru krajského soudu vyhovělo náležitostem ust. § 59 správního řádu.

V obecné rovině lze přisvědčit žalobci, že správní uvážení v otázce řádnosti omluvy z jednání je limitované zákonností, avšak tyto limity nebyly dle soudu překročeny. Tvzení žalobce o nutnosti aplikace stejných zásad u správního trestání, jaké jsou stanoveny pro řízení trestní, lze také obecně akceptovat. Nicméně žalobce sám odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008 čj. 1 As 27/2008-67, podle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší.“ Soud má za to, že uvedená situace nenastala, neboť předvolávání k jednání v přestupkových věcech je výslovně upraveno jak v samotném zákoně o přestupcích, tak i v podpůrně (na podkladě ust. § 51 zákona o přestupcích) aplikovaném správním řádu.

S výkladem žalovaného, co lze považovat za řádnou formu omluvy, zejména s odkazem na ust. § 37 odst. 1 a 4 správního řádu, se soud ztotožňuje a konstatuje, že z popsaného obsahu správního spisu je nepochybné, že žalobce byl po první emailové omluvě poučen o náležitostech podání (jakéhokoli, které je adresováno správnímu orgánu) stanovených v ust. § 37 správního řádu. Stejně tak je jasné, že žalobce na poučení nereflektoval a znovu poslal pouze emailovou omluvu, písemně doplněnou po uplynutí zákonné lhůty – tj. až spolu s odvoláním. V důsledku toho rozhodující omluva (z jednání nařízeného v týdnu od 19.3. do 23.3.) co do formy nesplňovala zákonné náležitosti, nebyla náležitá ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud stejně jako žalovaný v této oblasti neshledal žádné pochybnosti umožňující aplikaci zásady in dubio pro reo.

Žalovaný však zdůraznil, že hlavním důvodem pro projednání věci bez přítomnosti obviněného ve smyslu § 74 zákona o přestupcích byla nikoli nesprávná forma omluvy, nýbrž především její opožděnost. Žalovaný správně zhodnotil situaci, kdy mohla a měla být omluva učiněna, aby byla považována za „včasnou a bezodkladnou“. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že pokud byl žalobce v pracovní neschopnosti po celý týden, na který byl alternativně předvolán, a současně celý tento týden měl povolené vycházky, nic mu nebránilo omluvit se již v tomto týdnu, a to minimálně způsobem, který použil následně (emailem či telefonem), s event. pozdějším doplněním formy v souladu s § 37 správního řádu. Jelikož se žalobce tedy omluvil po více než týdnu, kdy tak učinit mohl, nelze jeho omluvu označit za „bezodkladnou“ dle § 59 správního řádu. Soud se také ztotožnil s žalovaným v tom, že na projednávání případ nelze aplikovat žalobce zmíněný rozsudek NSS ze dne 12.3.2009 čj. 7 As 9/2009-66, v němž bylo judikováno, že „z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránilo uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“ Z této citace jednoznačně vyplývá, že rozhodující je posouzení v konkrétním případě, kdy nejdříve byl předvolán schopen omluvu učinit. V daném případě ale z ničeho nevyplyvá, že by žalobce nemohl v době své pracovní neschopnosti omluvu učinit, když po celý týden měl povoleny dopolední i odpolední vycházky.

K námitce nesplnění materiální stránky přestupku žalobce i žalovaný správně odkázali na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 čj. 5 As 104/2008-45, podle něhož „samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.“

Z citace je zřejmé, že žalovaný správně poukázal na odlišnost tohoto případu od právě projednávaného, neboť NSS posuzoval materiální stránku přestupku, který spočíval v minimálním překročení nejvyšší povolené rychlosti (skutečná rychlost se hranici dovolené rychlosti „blížila“). V případě žalobce se však jednalo o výrazné překročení nevyšší dovolené rychlosti, když toto překročení zcela odpovídalo typové skutkové podstatě dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více*. Za této situace byl podle názoru soudu postup správního orgánu při rozhodování o vině v souladu s cit. rozhodnutím NSS, a nebylo tedy nutné rozsáhle odůvodňovat naplnění materiální stránky přestupku. S podrobným zhodnocením této otázky žalovaným ve vyjádření k žalobě (viz výše na str. 3 tohoto rozsudku) i s odkazem na

příhodnější rozhodnutí NSS ze dne 6.1.2012 čj. 5 As 106/2011-77 se soud ztotožňuje.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 7. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová